

Bízd rá magadat Isten gondoskodására!

Alkalom: vasárnap de.

Dátum: 2021.08.01.

Ige: 1Kir 17,1-16

Mk 6,7-13

⁷Ezek után magához hívta a tizenkettőt, és kiküldte őket kettesével. Hatalmat adott nekik a tisztátalan lelkek fölött, ⁸és megparancsolta nekik, hogy semmit se vigyenek az útra egyetlen boton kívül, se kenyeret, se tarisznyát, se pénzt az övükben; ⁹csak saru legyen rajtuk, de ne vigyenek magukkal második ruhát. ¹⁰Ezt is mondta nekik: Ha valahol bementek egy házba, maradjatok ott addig, amíg tovább nem mentek onnan. ¹¹Ha egy helyen nem fogadnak be titeket, és nem hallgatnak rátok, akkor kimenve onnan, még a port is verjétek le lábatokról, bizonyosságul ellenük. ¹²A tanítványok pedig elindultak, és hirdették az embereknek, hogy térjenek meg; ¹³sok ördögöt kiűztek, sok beteget megkentek olajjal, és meggyógyították őket.

Görögországban a Meteorák sziklakolostorba régen csak úgy lehetett felmenni, hogy az embert felhúzták egy kötélén függő kosárban. Egy nap egy turista ment oda, és egy szerzetessel együtt beült a kosárba, hogy húzzák fel. A turista lenéz a mélységbe, megborzong, megnézi a kötelet, amivel húzzák őket, majd megkérdezi:

- Mondja, milyen gyakran cserélik a kosár kötelét?

Mire a szerzetes:

- Valahányszor elszakad...

Kedves Testvérek! Egészen különös az, ahogy a Bibliaolvasó Kalauz alapján ez az ószövetségi és ez az újszövetségi Ige, melyet az előbb olvastam fel, egy napra került. És talán azt meg ti tartjátok különösnek, hogy én mindkét igazszakaszt felolvastam, hiszen általában nem szoktam ilyet csinálni.

De természetesen nem véletlenül volt ez így. És éppen ez a lényeg, amiről ma szeretnék előttenek bizonyosságot tenni. Van valami, ami összeköti Illés történetét, a sareptai özvegyasszony történetét, Jézus tanítványainak kiküldését. És még az igehirdetésem elején elmondott vicc is kapcsolódik egy ponton az Igékhez.

1. Az Ószövetség egyik legerőteljesebb hangú prófétája Illés volt. Egy olyan korban hirdette a Mindenható Isten üzenetét, melyben egy istentelenségükről és embertelenségükről hírhedt házaspár uralkodott Izraelben. Ők Áháb király és Jezabel királyné voltak. Az Ige egyszerűen szokta összefoglalni a királyok uralkodását: „Azt tette, amit jónak lát az Úr” vagy pedig azt olvassuk, hogy „Azt tette, amit rossznak lát az Úr”. Az Ige nem szépít, nem köntörfalaz, nem beszél mellé, nincs porhintés. Van egy lefektetett norma, a Tízparancsolat, amihez viszonyítva megállapítja, hogy az a király milyen uralkodó volt. Ha azt tette, amit a törvényben az Úr elrendelt, akkor ő jó uralkodó volt, ha pedig a mózesi törvényekkel szembe ment, akkor rossz uralkodó.

Mennyire egyszerű volt az élet annak idején! És mennyire egyszerű lehetne ma is az élet, ha az emberek elfogadnák Isten mércéjét, azt a törvényt, ami évezredek óta létezik, magyarul, angolul, németül, franciául, svédül, dánul, és még sok száz nyelven olvasható. Hiszen kb. 2000 nyelvre fordították már le a Bibliát. Mennyire egyszerű, és hiszem azt, hogy nagyszerű is lenne az, ha mindenki elfogadná alaptörvénynek a Szentírást, Isten Igéjét! Ha így lenne, akkor egy csomó kérdésen biztosan nem kellene vitatkozni egymással.

De sajnos nincs így. Mert az emberek nagy része nem Isten Igéjét, hanem saját magát tartja mércének, ezért csak saját magát fogadja el.

Egyébként, ha megfigyeljük ezt a királyi házaspárt, velük is pontosan ez volt a baj: önmaguk körül forogtak. Csak önmaguknak adtak igazat. Csak az volt a jó, amit ők csináltak – legalábbis így gondolkodtak és eszerint cselekedtek, uralkodtak.

Isten azonban elküldte hozzájuk Illés prófétát, hogy figyelmeztesse őket: nagyot hibáznak, ha szembe mennek Istennel! Isten a bűnt meg fogja ítélni, még akkor is, ha a bűnös embert szereti.

Felmerülhet a kérdés, hogy a próféta miért csak a királynak mondta el Isten üzenetét? Hiszen voltak mindenféle rendű és rangú emberek is, akik ugyanúgy istentelen életet éltek, mint a király és felesége.

Ez jogos kérdés. Az igében van arra is utalás, hogy nemcsak a királyoknak szóltak a próféták, hanem mindenkire. Másrészt pedig a király megtestesítette a népet az Isten előtt, az Istent pedig a nép előtt.

Jelképes személy volt. Ezért hangzik fejéle a számonkérés és a figyelmeztetés. Ha a király jó példával jár elől, és istenfélő uralkodó, igazságos, akkor a nép is így tesz. Ha azonban a király törvénytelenégeket és istentelenségeket követ el, akkor a nép is felbátorodik, hogy így éljen, és elfordul Istentől.

Visszatérve Áháb királyhoz, Illés próféta nagyon kemény üzenettel ment el hozzá: az ő bűnei miatt kegyetlen aszály fogja súlytani az országot.

A prófétának természetesen ezek után menekülni kellett, és jól el kellett rejtőznie a király haragja elől. Illésnek olyan helyre kellett mennie, ahol még élelmet sem tudott szerezni magának. Hogyan fogja ott túlélni, amíg Áháb haragja lecsillapodik??? Úgy, hogy az Úr megígérte Illésnek, hogy gondoskodik róla: a patak vizéből ihat, a hollók pedig táplálni fogják őt. Kenyeret és hús vittek neki reggel és este.

Illés próféta pedig nem tétovázott, hanem mindent úgy tett, ahogyan az Úr mondta neki. Elment a királyhoz, mondjuk így: jó beolvasott neki, majd pedig mielőtt a Áháb felocsúdott volna a meglepetéséből és megdöbbenéséből, Illés elmenekült a bosszú elől.

Nem is csalódott Illés próféta Isten ígéretében. Egy darabig minden pontosan úgy történt, ahogyan az Úr megígérte neki. A hollók ellátták őt kenyérrel és hússal, a patak tiszta, friss vizéből pedig ihatott. Csakhogy éppen a megjövendölt és bekövetkezett szárazság miatt kiszáradt a patak. Ebből én arra következtetek, hogy hónapok telhettek el úgy, hogy a próféta az ország egy eldugott szegletében élt, mialatt Isten a hollók segítségével ellátta őt élelemmel.

Majd úgy tűnhetett, hogy Isten elfeledkezett erről az apró dologról, hogy egy embernek, ráadásul a neki hűséggel szolgáló Illés prófétának nincs egyáltalán vize.

2. De az Úr nem feledkezett meg szolgájáról. Az isteni segítség új szakasza kezdődik meg azzal, hogy a prófétának Sareptába kell mennie, hogy ott egy özvegyasszony gondoskodhasson róla.

De miért nem volt jó az, ahogy eddig történt a próféta ellátása? Úgy hiszem, azért alakult így a helyzet, mert Isten többet akart megmutatni a kegyelméből. Meg akarta mutatni az özvegyasszonynak és mindenkinek, aki a házában lakott, hogy milyen az Ő kegyelme és gondviselése azok iránt, akik hisznek és bíznak Benne, akik hittel Rábízzák magukat gondviselő kegyelmére és szeretetére.

Ennek az asszonynak is nagyon nagy hitre volt szüksége, hogy megtapasztalja Isten gondoskodását. Azzal, hogy Illés azt kérte tőle, hogy az utolsó maréknyi lisztjéből és kevéske olajából süssön kenyérlepenyét, ráadásul azt adja neki, azzal gyakorlatilag azt kérte tőle, hogy önmagát és egyetlen fiát, a szeme fényét szorítsa háttérbe miatta. Illés azt kérte ettől a sareptai özvegyasszonytól, hogy hadd legyen most ő az első, még akkor is, ha vendéglátói éhen is maradnak.

És mindezt miért is tenné meg? Csupán egy ígéretért, amit Isten nevében ő mondott az asszonynak: *Mert így szól az ÚR, Izráel Istene: A lisztesfazék nem ürül ki, és az olajoskorsó nem fogy ki addig, amíg az ÚR esőt nem bocsát a földre. (14.v.) Isten próbára tette az asszony hitét és bizalmát.*

És ez az asszony kész volt megbízni Illés prófétában, és kész volt hittel megbízni a Mindenható Istenben és az Ő ígéretében.

Másrészt abban is biztos vagyok, hogy **Illés próféta számára is hatalmas bátorítást jelentett** ennek az özvegyasszonynak az önmagát és még az egyetlen fiát is háttérbe szorító hite. Hiszen jusson eszünkbe az a történet, amikor Illés próféta panaszkodik Istennek, hogy az egész országban egyedül ő maradt meg, aki hisz az Élő Istenben. Az Úr azonban megmutatja neki, hogy nincs egyedül, mert megmaradt rajta kívül még 7000 ember, aki nem hajtott térdet a bálványoknak. Néhány nap múlva fogjuk ezt a történetet is olvasni az 1kir 19. részben.

Isten gondot visel a prófétáról, és mindazokról, akik Hozzá hűségesek maradnak, akik Benne bíznak és hisznek. És az Úr gondoskodása nyilvánvaló volt mindazok számára, akik abban a házban laktak. Így olvassuk: „¹⁵**Az asszony elment, és Illés szavai szerint járt el. És evett ő is meg az asszony és a háza népe is mindennap.** ¹⁶**A lisztesfazék nem ürült ki, az olajoskorsó sem fogyott ki az ÚR ígérete szerint, ahogy ígéjében, Illés által, megmondta az ÚR.**”

„Ahogy ígéjében megmondta az Úr” – ez rendkívül fontos. Azért fontos – Testvérek – mert fel kell tennünk a kérdést, hogy mi mennyire tudunk megbízni az Úrban? Mennyire hiszünk az Igének, amit olvasunk a napi csendességben? „Ahogy ígéjében megmondta az Úr” – úgy gondoskodik azokról, akik hozzá tartoznak, akik benne bíznak.

Eszembe jut több eset, amiben Isten különös gondoskodását éltem át. Hadd meséljek el egyet!

Az USA-ban voltam ösztöndíjas diák 1996-ban. Kollégiumban laktam, a menzán ettem. De csak hétfőtől péntekig volt menza, szombat és vasárnap nem. Akkor magamnak kellett megvenni az ennivalót.

Szerencsére eljárhattam 3 idős nénihez takarítani, így volt zsebpénzem. Amikor a nénik hívtak telefonon, akkor mentem hozzájuk. Azonban egyszer mégis úgy adódott, hogy heteken keresztül egyik néni

sem hívott. A pénzem pedig elfogyott. Mindig pénztárcába tettem a pénzt, soha nem tettem máshova, ezért tudtam, hogy most nagyon nincs pénzem, és nem lesz miből enivalót venni.

Imádkoztam Isten segítségéért, és közben elkezdtem átkutatni a nadrágom zsebeit. És ahova soha nem raktam pénzt, ott találtam 5\$-t. Ez nem volt sok, de pontosan elég volt a túléléshez.

3. És ez az a bizalom és hit, amit láthatunk Jézus tanítványai életében is. Az Úr Jézus három éven keresztül készíti fel a tanítványait az önálló szolgálatra. A felkészülésüknek az is része volt, hogy kette-sével legációba, küldöttségbe kellett menni. **Krisztus nagykövetei lettek.**

Egy nagykövetnek pedig az a feladata, hogy képviselje a hazáját vagy a királyát. Hogy képviselje, azt, aki elküldte őt. Az ő nevében szóljon és cselekedjen. Szóval a 12 tanítvány pontosan így tett. Jézus nevében hirdették az embereknek, hogy tartsanak bűnbánatot, hogy forduljanak el a hiábavaló életüktől, a bűneiktől, és forduljanak a bűnbocsátó és kegyelmes Istenhez. Mindezek mellett pedig hatalmat adott nekik Jézus, és felhatalmazta őket arra, hogy gyógyítsanak testi és lelki beteget egyaránt.

Volt azonban számukra egy próba, egy plusz nehézség is beépítve ebbe a küldetésbe: az, hogy semmit sem vihettek magukkal, csak egy botot. Jó a bot, mert arra lehet támaszkodni, amikor nehéz terepen, a sziklák között haladnak, meg talán némi védelmet is jelent a vadállatokkal szemben. De mindenre mégsem jó.

Nem vihettek magukkal élelmet, se pénzt, se hitelkártyát. Nem nyithattak bankszámlát, hogy bárhol hozzájussanak a pénzükhöz. Nem. Ezeket tudatos döntéssel otthon kellett mind hagyniuk. Tudatos döntést várt el tőlük Jézus, hogy most ezekben a hetekben hittel a szívükben rá fogják magukat bízni, és azt eszik, ami megadatik számukra az út során. Nagyon határozottan az volt számukra a parancs, hogy **ne** készüljenek fel erre az útra, ahogy egyébként egy vándor felkészülne.

Lássuk be, ez bizony kemény kihívás volt a tanítványok számára.

És – Testvérek – nem olvasunk arról, hogy akárcsak egy is éhen halt volna közülük, mert az Úr gondoskodott róluk, mert ők hittel rábízták magukat az Úr gondoskodására.

4. Testvéreim a Krisztusban! Három példa van előttünk: Illés, a sareptai özvegyasszony, a tanítványok. Sőt a Meteorák-beli szerzetesek hitéről szólt az a vicc, amit ige hirdetésem elején elmondtam. Mind a négy példa arról beszél nekünk, hogy jó bízni az Úrban, hogy az Úr gondoskodik azokról, akik Benne hisznek, és magukat Rábízzák a hétköznapokban.

Az Úr gondot visel azokról ma is, akik nem hódolnak be bálványoknak, istentelen irányzatoknak és eszméknek. Nemcsak Illésnek volt nehéz annak idején hitében kitartani az Élő Úr mellett, hanem ugyanúgy ma is nehéz. Mi is könnyen elkeseredhetünk, amikor azt látjuk, hogy milyen sokan ma is a könnyebb utat választják, és a többséggel harsognak butaságokat, istentelen és erkölcstelen eszméket.

De hadd mondjam el, hogy csak a döglött halak sodródhatnak az árral, az élők tudnak az árral szemben is úszni. Ússzatok ti is – Testvéreim – az árral szemben, és maradjatok meg az igaz hitben! Bízátok magatokat a Kegyelmes Isten gondoskodására! Mert hű az Isten, és Ő nem feledkezik meg rólunk, akik hiszünk, és Benne bízunk! Ámen.

Loment Péter lelkesz

Áldás:

Hit nélkül pedig senki sem lehet kedves Isten előtt, mert aki az Istenhez járul, annak hinnie kell, hogy ő van, és megjutalmazza azokat, akik őt keresik. (Zsid 11,6) Akik féltitek az URat, az URban bízzatok! Segítségtek és pajzsotok ő. (Zsolt 115,11)